

Tom Lanoyes nieuwste bewerking van een Shakespeare- klassieker past naadloos in zijn **zeer succesvolle reeks.**

Koningin Lear

Theater
★★★★★

Naar
Shakespeare,
door
Toneelgroep
Amsterdam.
Tekst
Tom Lanoye.
Regie
Eric de Vroedt.
Stadsschouw-
burg,
Amsterdam,
8/3. Tournee
t/m 18/4.

Met *Koningin Lear* scheppen Lanoye en De Vroedt een familiedrama van formaat.

Elisabeth Lear, de bejaarde CEO van de NV Lear, roept haar ganse familie bijeen in de boardroom. De toekomst van de firma staat op het spel. Zo begint *Koningin Lear*, een verregaande modernisering van Shakespeares *King Lear*, geschreven door Tom Lanoye en gerevisieerd door Eric de Vroedt bij Toneelgroep Amsterdam. Lears kasteel in het bos is veranderd in een wolkenkrabber in een megapool. En dus geen koning, maar een koninginmoeder, tevens CFO

‘Er doemt een monster aan de einder op.’ Lear voorziet een crisis, zowel economisch (het is 2008) als geestelijk (haar dementie) en kondigt haar terugtreden aan. De onderneming wil ze onder haar drie zoons verdelen. In ruil voor wat zoete woordjes. Vlotte jongen Gregory en powerbankier Hendrik happen gretig toe. Alleen Cornald, de idealist, wil daaraan niet meedoen. Hij zegt enkel: ‘Niets, moeder.’ En daarmee is hun lot bezegeld. De familie valt uiteen, en met hen dondert de hele financiële wereld in elkaar.

Het is een perfecte storm die Lanoye voor de familie Lear heeft bekosttoofd. De Vlaamse succesbewerker van Shakespeares (*Ten oorlog*, vorig jaar *Hamlet vs Hamlet*) heeft zitten hakken en snoeien in het van origine nogal wijldlopige

Lear, totdat er één enkel familiedrama van formaat overbleef. Intens zijn de ruzies tussen de zoons en hun machtige moeder. De een wil volgens haar niet deugen, de ander is aseksueel en de derde is haar lievelingetje. Huiveringwekkend goed is het nieuwe einde, als Lear op het toppunt van haar ontreddering op de grond zit, een van haar jongens dood tegen haar borst gedrukt en ze hem tevergeefs tot leven probeert te zogen.

Frieda Pittoors speelt deze Lear ingehouden, met ontzag en een moederlijke autoriteit. Eerst permantig, en grilliger naarmate de aftakeling inzet. Maar nooit gênant.

Het sterke aan de regie van De Vroedt is dat hij nadrukkelijk de komedie opzoekt in deze tragedie. Een clown als zoon Gregory (Roeland Fernhout gestyled als Henkjan Smits) krijgt alle ruimte prettige onzin uit te kramen. En Lears personal assistent (Vanja Rukavina) is met al zijn buitenaardse trekjes een aangenaam contrasterende figuur.

Jammer is dat de twee schoondochters de rol van ordinaire golddigger niet ontgroeien. En ook de tragedie van een figuur als Robert Kent, adviseur van Lear, blijft onduidelijk.

Maar dan is daar dat einde, dat zo veel kracht heeft. De pure ontroering van een moeder die haar zoon opnieuw het leven wil schenken. Maar er zijn geen tweede kansen.

Vincent Kouters

Foto Jan Versweyveld